

TERUG OP DE HEIDE

Bakelandt had in Cartouche's hut gegeten en gedronken, gerookt, geslapen, maar toen de zon verrees en zijn vriend nog niet op de heide terug was, begon de roversbaas zich zeer ongerust te maken.

Herhaaldelijk ging hij naar buiten en ondervroeg de schildwachten, maar niemand kon hem voldoende inlichtingen geven.

De tijd viel Bakelandt lang.

Eindelijk zag hij in de verte een troepje.

Maar waren het vijanden of vrienden?

Mocht hij blijven of moest hij vluchten?

— Het is de kapitein! riep een der schildwachten. Ik hoor de kreet.

Inderdaad, vervaarlijk klonk het over de heide:

— Ha, ho, hoe!

Weldra kwam Cartouche op zijn spookachtig paard aangerend.

De ellendeling was hevig opgewonden. Zijn gelaat zag rood als vuur en zijn ogen glinsterden.

Zegevierend blikte hij Bakelandt aan, die ontevreden zei:

— Ge zijt lang weggebleven!

— Maar ik heb goede zaken gedaan. Kom binnen, vriend, ik heb dorst...

— Maar jagen ze u niet achterna?

— Mij achterna jagen, mij, Cartouche! Ze beven voor mij Bakelandt!

— Dat is mogelijk, maar we moeten na een zege toch altijd op onze veiligheid bedacht zijn, hernam de ander kalm.

— Weeral die meesterachtige toon! dacht Cartouche. En scherp riep hij:

— Ik ben hier baas...

— Ik weet het wel, doch ge moet het ook blijven!

— Ehwel, ik herhaal u, dat niemand ons hinderen zal. Luister liever naar hetgeen ik verricht heb en oordeel dan zelf.

Bakelandt trad met zijn spitsbroeder in de hut.

— Ge hebt nogal veel flessen de hals gebroken, sprak de hoofdman der binders.

— Ik zal ze u wel betalen.

— Wat zijt ge weer slecht gezind, deze morgen!

— Ge liet me ook zo lang alleen!

— Dit zal uw somberheid wel verdrijven, hernam Cartouche en hij wierp een beurs op tafel.

— Goud!

— Zuiver goud, vriend!

— Dan hebt ge goede zaken gedaan!

— Ha! uw gelaat staat me nu beter aan. Ge hebt toch wel een fles voor mij overgelaten, ik stik van de dorst.

Terwijl Cartouche gulzig dronk, opende Bakelandt de zak.

Goudstukken rolden kletterend over de tafel, en blonken in 't zonnelicht, dat door de kleine ruitjes viel.

— Nu kunnen we als grote heren naar Antwerpen reizen, snoefde Cartouche. Bakelandt woelde in het geroofde goud.

BAKELANDT

De Schat der teuten

TEKENINGEN: HEC LEEMANS
TEKST: J. DANIEL

UITGEVERIJ J. HOSSE N.V.

— Ik streef die goudvinkjes gaarne, zei hij hartstochtelijk, en zijn ogen flikkerden van begeerte. Waar hebt ge dat gehaald?

Bij een rentenier. Van nacht bracht ik hem een bezoek. Nu we hadden heel wat spel, eer we wisten waar die goudvinkjes verborgen waren.

— Onder een blauwe steen in de kelder?

— Neen! Ge raadt het nooit! Achter de lijsten van schilderijen en in de zittingen van stoelen en zetels! We moesten de gierigaard half dood slaan, eer we het wisten.

— Maar nu liggen ze daar! riep Bakelandt, die weer in een goede luim was.

— Ja.

— En wat hebt ge nog gedaan?

— Mijn naam geducht gemaakt.

— Hoe! Maar dat geld doet me vergeten naar de gevangen schaper te vragen!

— Van de schaper hebben we niets meer te vrezen; antwoordde Cartouche onverschillig.

— Is hij vrij?

— Hij is dood.

— Dood! kreet Bakelandt verschrikt. Hebben ze hem nu al gevonnist?

— Ik vonnist hem! Ik heb hem gewurgd, de lafaard!

— Heeft hij ons verraden! En we zitten hier rustig te spreken!

— Nu is Bakelandt bevreesd!

— Bevreesd ben ik nooit! riep de Vlaamse rover met een vloek. Maar ik laat me niet vangen.

— Maar stel u gerust, de schaper heeft ons niet verraden.

— Weet ge het zeker?

— Hij werd nog niet verhoord. En eer hij het doen kon, zond ik hem naar de andere wereld.

Cartouche verhaalde nu zijn misdaad.

Daarna gaf hij een verslag van al zijn heldendaden met de commissaris.

Bakelandt lachte hartelijk.

— Gij zijt een kerel! zei hij bewonderend en bij die lofbetuiging gevoelde Cartouche zich fier.

Ook vertelde de hoofdman der Pijpelheide, hoe hij zich op boer Dewinter gewroken had.

— Mijn naam is geducht! Uren in 't ronde zal men over mij spreken! En de Fransen laten ons doen, snoefde Cartouche.

— Nu kunnen we naar Antwerpen, hernam Bakelandt.

— Ja, maar ik moet een deel van mijn buit aan mijn mannen afstaan.

— Natuurlijk, maar neem uw maatregelen, opdat we deze dag nog naar Antwerpen kunnen vertrekken.

— Ja, heden nog, trekken we weg! En dan putten we in Antwerpens stadkas. Ze is juist goed gevuld, want de Franse regeerders pluimen de burgers dat het een lust is.

Cartouche stak het goud weer in de beurs.

Enige ogenblikken later kondigde de schildwacht bezoek aan.

— Wie is er? vroeg Cartouche.

— Morré, kapitein.

— Sus Morré ?

— Neen, de vilder, de vader.

De kapitein der Pijpelheide ontstelde even, maar zei dan kalm :

— Laat hem maar binnen komen.

De oude Morré stapte in de hut en groette eerbiedig de beide oversten.

— Welkom, zet u bij en drink een glas, riep Cartouche vriendelijk.

— Gaarne, kapitein !

— Maar ge ziet er zo droevig uit. Mijn mannen moeten vrolijk zijn.

— Ik ben ongerust, kapitein. Ik had gehoopt dat mijn Louise hier was...

— Louise ! Ha, 'k wilde dat ge waarheid spraakt, maar ze zal komen, ze moet mijn braaf, lief wijfke worden.

— Maar ze is weg, kapitein !

— Weg ! Wat zegt ge nu ! kreet Cartouche, schijnbaar verschrikt.

— Overal heb ik haar gezocht, maar te vergeefs.

— Louise weg ! herhaalde de kapitein. Maar ze zal terugkeren... ze moet !

— En André van Kate is ook verdwenen.

Nu ontstelde de roversbaas waarlijk. Hij dacht aan de mededeling van een zijner mannen, die beweerde, dat hij deze nacht Louise Morré met een jongeling ontmoet had.

— Maar 't is onmogelijk, peinsde de schurk. Ik heb haar gedood... 'k heb ze zien vallen... mijn schot was raak. André was een lafaard en zal gevlucht zijn !

Doch Cartouche zag 't middel om zijn misdaad verborgen te houden en zei :

— Zou Louise met André weggetrokken zijn, Morré ?

— Ik vrees het.

— Hadden ze verkering ?

— Niet, dat ik weet !

— De meisjes vertellen die geheimen aan hun vader niet, schertste Bakelandt.

— Maar Louise was altijd thuis.

— Behalve gisteravond, viel Cartouche in.

— Dat is waar. Toen moet ze met André een afspraak gemaakt hebben. Maar ik kan het bijna niet geloven.

— We zullen het wel moeten geloven, hernam Cartouche. Dat is een slag voor mij, want ik beminde het schone meisje. Ha ! die deernen kunt ge nooit vertrouwen. Maar ik zal André laten opsporen.

— Doe het, kapitein !

— Vast en zeker, want Louise moet de koningin der bende worden.

— Nu zou ze armoe lijden, sprak de vilder.

— Natuurlijk. Hoor eens, Morré, we zullen moed houden. Hier, drink dit glas, het zal u kalmeren... Louise wordt de mijne... en wee André, die zich in mijn weg stelt.

De vilder ledigde het glas en ging met nieuwe hoop heen.

— Hij vermoedt niets, zei Bakelandt.

— Heb ik mijn rol niet goed gespeeld ?

— Meesterlijk ! Morre zal nog lang mogen wachten op zijn dochter.

— Ja. En toch beminde ik dat meisje.

BAKELANDT

DE SCHEAT DER
TEUTEN

- Onzin
- Waarlijk, Bakelandt !
- Zoek een ander wijf ! Maar we gaan eerst naar Antwerpen. Na de zaken de liefde. Ik weet een goed vrouwtje voor u. Ja, ik zal er u een bezorgen.
- Een Vlaamse !
- Een mijner verheelsters. En schoon is ze, en vriendelijk !
- Ik reken op uw woord, want op de heide is er niets dat mij past.
- Welnu, vertrouw op mij ! En nu aan het werk !
- Ge vergeet, dat ik de ganse nacht gewerkt heb.
- Slaap dan enige uren. Maar vandaag moeten we weg !
- Vast en zeker !
- Mijn eigen mannen zullen reeds naar mijn terugkomst verlangen en bovendien, een kapitein mag niet lang van zijn bende verwijderd blijven.

Cartouche legde zich te bed en sliep gerust, als had hij niet de minste euveldaad op 't geweten.

Tegen de middag ontwaakte hij.

De kapitein ontbood een zijner schildwachten en zei :

— Roep de binders samen.

Weldra kwamen de rovers.

Ze wisten dat Cartouche het gestolen goud verdelen zou.

Ieder kreeg zijn deel... en ieder was tevreden.

— En nu, mannen, moet ik naar Antwerpen, zoals ge weet, weer in ons aller belang. Ik ga alleen met mijn vriend Bakelandt, maar weldra trekken we allen samen naar de stad. Gedurende mijn afwezigheid zal Sus Morr e 't bevel voeren en ik vertrouw, dat ge hem gehoorzamen zult als mij ! Eet en drink en weest vrolijk, maar houdt een oog in 't zeil. Vergeet vooral Pieter Deswert niet, en is er een gelegenheid die vervloekte garde omver te blazen, gebruikt ze, want hij is een ernstige vijand, dat weet ge.

De twee mannen verlieten de bende.

Onderweg zei Cartouche, wiens voorhoofd gefronst stond :

— Wat mij grotelijks verwondert is dat tot heden niemand Louise gevonden heeft... En wat me deze nacht door iemand verteld werd, dat hij het meisje met een jongeling gezien heeft, doet me nadenken...

— Maar als het meisje dood is, dan kan men haar toch onmogelijk aan de arm van een jongeling gezien hebben.

— Dat is juist. Mijn schot mist nooit ! Als ik eenmaal iemand onder vizier heb genomen, dan mag hij een kruiske over zijn leven maken.

— Maar dan het verraad waarover ge spraakt. Weet ge wat ? Waar hebt ge Louise geschoten ?

— Niet ver van hier. Haar lijk moet nog onder een struik liggen.

— Laat ons dat eerst eens gaan nasporen. Men kan niet te voorzichtig zijn.

— Inderdaad.

Cartouche geleidde Bakelandt tot de plaats waar hij Louise had geschoten. Nu waren zij er.

— Ziet ge, riep hij, hier kan men gemakkelijk nog zien waar ze gevallen is. Ziet ge, hier, waar het kruid platgedrukt ligt.

— Ja, ik zie de plaats wel, maar het lijk niet !

Hij boog zich voorover.

— En waar denkt ge dat ge haar getroffen hebt? vroeg hij na een wjl.

— Vlak in het hoofd.

— Er moet dus een grote bloedvloeiing zijn geweest. Ik zie echter geen bloed.

Het is hier droog als in mijn vestzak.

Cartouche kwam zich thans ook overtuigen. Ook hij bemerkte niet het minste spoor van bloed.

— Dat is raar! mompelde hij. Ik zag haar vallen als een steen.

— Ja, vallen, spotte Bakelandt, maar kan die heks het niet gedaan hebben om u te verschalken?

— Als men een kogel in de kop heeft redeneert men niet meer.

Bakelandt antwoordde niet veel om de bondgenoot niet te zeer op te winden. Maar hij maakte in zichzelf zonderlinge bemerkingen.

— Wat zegt ge? vroeg Cartouche, die hem als gek stond aan te staren.

— Man, hier is iets omgegaan dat niet van de poes is. We zullen goed doen na onze terugkomst uit Antwerpen, dit zaakje eens op te klaren, want de soep ziet er mij niet rein uit.

Cartouche die steeds zijn zelfbeheersing kon houden, barstte thans in woedend geschreeuw uit.

— Ik wil die zaak dadelijk onderzoeken! zei hij. Ik denk dat het meisje door haar vader zal opgeraapt geweest zijn en dat de man bij mij is komen huichelen... Ik wil er meer van weten... het is te gewichtig!

Cartouche wrong de nagels in de palm der handen.

— Wacht! zegde hij. Ik zal die feeks leren veinzen... Als ze in mijn bereik valt wring ik haar, zonder meer, even als de schaper, de nek om... En André daarbij... Beiden moeten verdwijnen.

— Eerst hen te pakken krijgen, zei Bakelandt.

En binnensmonds voegde hij er bij:

— En ik ga hier zo spoedig mogelijk vandaan.

En weldra verlieten Bakelandt en Cartouche de Pijpelheide.

BURGGRAAF DE POIL

Op de Meir te Antwerpen stond een deftig huis, dat echter meestal gesloten was, zodat het onbewoond scheen.

Toch wist men dat burggraaf de Poil, aan wie dit prachtig huis, dat sedertdien afgebroken werd, behoorde, slechts zelden de stad verliet en dus schier altijd zich in zijn woning ophield.

Allerlei geruchten deden in de stad de ronde over de edelman en diens vrouw, maar niemand kende de volle waarheid en de enige knecht, die de burggraaf nog in dienst genomen had, zweeg als een graf.

Burggraaf de Poil zat in zijn kamer, die smaakvol maar toch somber gemeubileerd was, als wilde de edelman alle vrolijke kleuren uit zijn omgeving verbannen.

Hij was reeds oud, en over zijn gelaat lag een droevige trek, die met zijn wezen vergroeid scheen en er nooit meer van wijken zou.

THE GREAT BRITAIN
PUBLISHED BY THE
HAKELANDT

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel II

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK
1955